

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. София, 25.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четвърти февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Мариела П. Миланова
като разгледа докладваното от Жана Ив. Маркова Въззивно търговско дело № 20231001000798 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по **въззивна жалба вх. № 283087/07.08.2023 г.** на „ФОНД ЗА ЕНЕРГЕТИКА И ЕНЕРГИЙНИ ИКОНОМИИ – ФЕЕИ“ АДСИЦ, ЕИК 175050274, със седалище и адрес на управление гр. София ЖК „Гео Милев“, ул. „Коста Лулчев“, № 20 срещу **Решение № 260216/08.06.2022 г.**, по т.д. № 2048/2018 г., на СГС, ТО, VI-22-ри с., с което при участието на подпомагащата го страна „ЕНЕМОНА“ АД (н), ЕИК 020955078, е осъден да върне на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПАЗАРДЖИК“ АД, ЕИК 130072241, със седалище и адрес на управление гр. Пазарджик, ул. „Болнична“, № 15: - **сумата 44833.74 лв.**, платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г., **част от общо вземане в размер на 403503.66 лв.**, формирано за периода 06.06.2012 г. - 10.11.2013 г., представляващо част от възнаграждение за осъществено изпълнение на енергоефективни мероприятия по Договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г., сключен между „МБАЛ – Пазарджик“ АД и „Енемона“ АД, които са му прехвърлени с Договор за цесия от 26.04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска - 03.10.2018 г. до окончателното плащане на главницата и – **сумата 45660.49 лв.**, платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г., **част от общо вземане в размер на 410944.32 лв.**, формирано за периода 06.06.2012 г. - 10.11.2013 г., представляващо част от възнаграждение за осъществено изпълнение на съпътстващи ремонтни работи по Договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г., сключен между „МБАЛ - Пазарджик“ АД и „Енемона“ АД, които са му

прехвърлени с Договор за цесия от 26.04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска - 03.10.2018 г. до окончателното плащане на главницата, на осн. чл. 55, ал. 1, предл. Първо ЗЗД.

Въззивникът счита атакуваното решение за незаконосъобразно и неправилно. В резюме оплакванията във въззивната жалба се свеждат до следното: - неправилен е и се оспорва извода на съда, че уговорките относно начина на плащане на цената по Основния договор от 13.06.2011 г. противоречат на законово регламентираното съдържание на договора с гарантиран резултат; - неправилен и необоснован е извода, че процесния договор не отговаря на задължителните изисквания на Наредба № РД-16-347/02.04.2009 г., за условията и реда за определяне размера и изплащане на планираните средства по договори с гарантиран резултат, водещи до енергийни спестявания в сгради – държавна и/или общинска собственост; - постигането или непостигането на гарантираната в Договора икономия, установена съобразно договорената методика за отчитане на гарантирания резултат, касае изпълнението на договора, но не и неговата действителност; - неправилен е и се оспорва извода, че невъзможността за отчитане на гарантирания резултат, рефлектира върху действителността на основния договор; - нарушение на принципа в чл. 26, ал. 4 ЗЗД, че нищожността на отделни клаузи не води до нищожност на целия договор като не е било обсъдено твърдението на въззивника в тази посока, касателно разпоредбата на чл. 4 от Договора; - съдът е следвало да назначи служебна експертиза по въпроса за размера на реализираните икономии на енергия; - съдът не е обсъдил твърденията, че ищецът умишлено е създал пречка за събирането на доказателства и за отчитането на етап 2 от Договора; - неправилен е и се оспорва извода на съда, че приложение следва да намери общият погасителен давностен срок от 5 години, а не краткия 3-годишен за периодични вземания. Излага доводи по всяко от оплакванията. По същество моли за отмяна на атакуваното решение и отхвърляне на предявените искове като неоснователни, евентуално като погасени по давност.

В границите на срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, въззиваемият „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПАЗАРДЖИК“ АД, ЕИК 130072241, депозира отговор вх. № 286090/25.09.2023 г., с който счита, че решението е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Репликира всяко от оплакванията във въззивната жалба и от своя страна излага доводи в подкрепа на мотивите в атакуваното решение. Счита, че доказателственото искане не следва да бъде уважавано.

В съдебно заседание, въззивникът и въззиваемият, чрез процесуални представители, поддържат въззивната жалба и отговора по изложените в тях оплаквания, съображения и доводи. Подпомагащата въззивника страна не се представлява и не изразява становище.

Софийски Апелативен Съд по предмета на спора съобрази следното:

Производството пред СГС е образувано по **искова молба вх. № 127037/04.10.2018 г.** на „МБАЛ Пазарджик“ АД, ЕИК 130072241, с която са предявени обективно и субективно кумулативно съединени искове **за осъждане на „Фонд за енергетика и енергийни икономии - ФЕЕИ“ АДСИЦ, ЕИК 175050274 да върне, получените без основание суми, както следва: - 44833.74 лв.,** представляваща месечни вноски за м. октомври и м. ноември 2013 г., частичен иск от общо платената сума 403503.66 лв., в периода 06.06.2012 г. - 10.11.2013 г., по Договор за цесия от 26.04.2012 г., сключен

между „ФЕЕИ“ АДСИЦ и „Енемона“ АД, по силата на който е прехвърлено вземане в размер на 1838182.67 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на главницата и – **45660.48 лв.**, представляваща месечни вноски за м. октомври и ноември 2013 г., частичен иск от общо платената сума 410944.32 лв., в периода 06.06.2012 г. - 10.11.2013 г., по Договор за цесия от 26.04.2012 г. сключен между „ФЕЕИ“ АДСИЦ и „Енемона“ АД, по силата на който е прехвърлено вземане в размер на 1872079.71 лв., ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното изплащане, на осн. чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД.

Ищецът е твърдял, че по силата на два договора за цесия, сключени на 26.04.2012 г., ответникът придобил част от вземанията, които „Енемона“ АД е имала към него, с произход Договор за изпълнение на инженеринг на енергоефективни мероприятия с гарантиран резултат и съпътстващи ремонтни работи, сключен на 13.06.2011 г. Твърди, че предмет на първия от договорите за цесия било вземане в размер на 1838182.67 лв., което следвало да бъде платено на 82 месечни вноски, за периода 10.06.2012 г. – 10.03.2019 г. За прехвърлянето на това вземане ищецът твърди да е уведомен на 15.05.2012 г. Предмет на втория от договорите било вземане в размер на 1872079.71 лв., което също било дължимо на 82 месечни вноски, за същия период - 10.06.2012 г. – 10.03.2019 г. За прехвърлянето на това вземане ищецът твърди да е уведомен на същата дата – 15.05.2012 г.

Сочи, че през периода 06.06.2012 г. - 04.11.2013 г. извършил плащания в полза на ответника възлизащи общо на сумата 814447.98 лв. Така за процесния период м. октомври и м. ноември 2013 г. по първия договор за цесия била заплатена сумата 44833.74 лв., а по втория договор – 45660.48 лв.

Твърди, че сключения на 13.06.2011 г. между ищеца и цедента договор с гарантиран резултат бил нищожен и не е породил правни последици и цедираните вземания не съществували. Твърди, че формата, съдържанието и начина на плащане по този вид договори са императивно уредени в разпоредбата на чл. 48 и сл. ЗЕЕ (отм.). Навежда, че клаузите на чл. 12 – 18, вр. с чл. 6 от Договора са нищожни, тъй като уговорения начин на плащане противоречал на императивната разпоредба на чл. 48, ал. 1 ЗЕЕ (отм.). Още излага, че Договора противоречал и на чл. 49, ал. 2, т. 4 ЗЕЕ (отм.). В този смисъл между страните било постигнато съгласие само относно размера на инвестицията като разход за изпълнителя, както и за оскъпяването на тази инвестиция, което е следва да се заплати от ищеца, но не и относно начина на заплащане на възнаграждението по договора.

Още твърди, че евентуално реализираната икономия на енергия не може да бъде установена и остойностена, както за целите на договора, така и в изпълнение на чл. 48, ал. 1 ЗЕЕ (отм.). Това било така, тъй като в Договора било допуснато смесване на данни за потребената енергия в сградите, преди и след прилагане на ЕСМ, от два различни доклада за обследване с различни технически параметри на сградите. По тази причина методиката за отчитане на гарантирания резултат не можела да послужи за установяването на реално реализираната икономия на енергия в сградите. Методиката не отговаряла и на специалните изисквания на чл. 22 от Наредбата по чл. 10, ал. 1 от ЗЕЕ. От изложеното извежда, че вземанията на цедента за възстановяване на инвестицията му за сметка на реализираните икономии след изпълнение на ЕСМ не били установени по размер и основание, поради което и не могат да бъдат предмет на цедиране, поради което и сключените договори за цесия

били нищожни, а извършените въз основа на тях плащания лишени от основание и подлежащи на връщане.

Отделно сочи, че на ответника не са били предадени изготвени по реда на чл. 27, ал. 2 от Договора протоколи, за да бъде установено постигането на гарантирания резултат, тъй като такива никога не били съставяни. Твърди, че вложената инвестиция не кореспондирала с уговорения в чл. 7 от Договора размер, тъй като в нарушение на чл. 31, т. 1 изпълнителят ползвал подизпълнители за изпълнението на значителна част от предмета на договора, поради което и липсвала яснота каква е действителната стойност на направените от изпълнителя разходи.

В границите на срока по чл. 367 ГПК, ответникът депозира **отговор вх. № 16288/06.02.2019 г.**, в който оспорва предявените иски по основание и размер. Не оспорва сключването на два договора за цесия от 26.04.2012 г. като сочи, че с писма, получени от цедента на 22.05.2011 г. ищецът е изразил съгласието си с цедирането, потвърдил е уведомяването си и е изразил готовност да извършва плащания при посочените в Договора от 13.06.2011 г. падежи, размери и период на вноските. Соци, че плащания от ищеца са извършвани по силата на сключените договори за цесия, след което са били преустановени. Твърдял е, че Договора от 13.06.2011 г. е бил сключен в резултат на проведена от ищеца обществена поръчка, на основание чл. 41 ЗОБП, а не на основание чл. 48 ЗЕЕ (отм.), поради което и неправилно бил квалифициран от ищеца като ЕСКО договор. Соци, че съпътстващите ремонтни работи били в по-голям обем от дейностите за изпълнение на мерките за повишаване на енергийната ефективност, поради която причина на изпълнителя било възложено изпълнение на инженеринг, който бил форма на изработка. Настоява, че условията по обществената поръчка, договорът, приложенията към него, вкл. и методиката за отчитане на гарантирания резултат, са били изготвени от самия ищец, който понастоящем ги считал за противоречащи на закона. Възразява срещу твърденията за нищожност на договора от 13.06.2011 г. и твърди, че в случай, че бъде установена нищожност на отделни негови клаузи, то те следва да бъдат заместени от повелителните разпоредби на ЗЕЕ (отм.) – чл. 21, ал. 4 и 5. Твърди, че ищецът изрично признал съществуването на вземанията и тяхната изискуемост, като изпълнявал задълженията си до м. декември 2013 г., когато било сменено ръководството на болницата, поради което и позоваването на нищожност следвало да се възприеме като недобросъвестност по чл. 12 ЗЗД.

На следващо място излага, че на 20.06.2011 г. бил подписан КП за приемане и одобряване на докладите от обследването за енергийна ефективност на сградите без възражения и забележки от страна на възложителя. На 01.12.2011 г. пък бил подписан приемо - предавателен протокол по чл. 26 от Договора, в който били удостоверени постигнатите резултати от изпълнението на Етап 1 и било констатирано, че може да се пристъпи към изпълнението на Етап 2 - мониторинг на енергийното потребление и изплащането на реализираната от изпълнителя инвестиция. С оглед на приемането на изпълнението по основния договор изпълнителят-цедент издал на 07.12.2011 г. фактура № 19893 и фактура № 19894, чиято обща стойност съответствала на цената по договора. Фактурите били надлежно връчени, осчетоводени при възложителя и били включени в справките - декларации по ЗДДС. Осчетоводени при ищеца били и двата сключени договора за цесия.

Оспорва твърдението, че гарантираните икономии на енергия не съответстват на тези отразени в доклада на „Енемона“ АД и изпълнените съгласно него енергоспестяващи мерки. Обследването на изпълнителя било различно от обследването, извършено от „Енергийна ефективност“ ООД и било прието без забележки от възложителя, видно от КП от 20.06.2011 г. Не оспорва заплащането на процесните суми от страна на ищеца. Релевира възражение за изтекла погасителна давност, което обосновава с твърдение, че се касае за периодични плащания, при което приложим бил краткия давностен срок.

В границите на срока по чл. 372 ГПК, ищецът депозира **допълнителна искова молба вх. № 86963/03.07.2019 г.**, в която оспорва твърденията на ответника, че приложение към процесния договор следва да намерят разпоредбите на ЗЗД досежно договора за изработка. В подкрепа на оспорването излага допълнителни доводи. Излага допълнителни доводи в подкрепа на твърдението си, че методиката към процесния договор за гарантиран резултат, не съответства на нормативно установените показатели за установяване на енергийните спестявания. Поддържа твърдението си за смесване на данни от докладите за обследване на сградите от две различни фирми – преди и след ЕСМ. Оспорва останалите твърдения на ответника, в т.ч. и възражението за давност и приложимия давностен срок.

В границите на срока по чл. 373 ГПК, ответникът депозира **допълнителен отговор вх. № 99668/05.08.2019 г.**, в който пространно репликира твърденията и доводите на ищеца, изложени в допълнителната искова молба, като същевременно поддържа изложеното в отговора.

Подпомагащата ответника страна „ЕНЕМОНА“ АД (Н), ЕИК 020955078, не изразява становище по предявените искове.

Настоящият състав на Софийски Апелативен Съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е било предмет на спор между страните, а и се установява от представения Договор от 13.06.2011 г. и приложения към него (стр. 12 - 105), че на осн. чл. 41 от ЗОП, след провеждането на открита процедура по възлагане на обществена поръчка, между ищеца, в качеството на възложителят и подпомагащата страна „Енемона“ АД, в качеството на изпълнител, договор за изпълнение на инженеринг за енергоефективни мероприятия с гарантиран резултат за сградите на „МБАЛ - Пазарджик“ АД обединени в пакет и съпътстващи ремонтни работи. Съобразно р. I, чл. 1 възложителят е възложил, а изпълнителят е приел, да изпълни възмездно инженеринг за подобряване на енергийната ефективност на следните обекти: сграда на Основен болничен корпус и сграда на Първо и Второ вътрешно отделение. Изпълнението на дейностите следвало да бъде извършено на два етапа, включващи и посочените в ал. 2 подетапи, както следва: - Етап 1, включващ Подетап 1.1 - Анализ на енергоефективните мерки от докладите за обследване за енергийна ефективност и актуализиране на резултатите от приложението им за сградите на болницата; Подетап 1.2 - Изготвяне на работна документация във фаза „Технически проект“ за изпълнение на набелязаните енергоефективни мерки и необходимите съпътстващи ремонтни работи, които да гарантират експлоатационна годност на сградите, включително съпътстващите проекти и набавяне на необходимите разрешителни документи за изпълнение на строително и монтажните работи; Подетап 1.3. - Осигуряване на финансиране

и изпълнение на необходимите строителни, монтажни и ремонтни работи; Етап 2 - Мониторинг на енергийното потребление на обектите с отчитане на гарантирания енергоефективен резултат и изплащане от възложителя на възложената от изпълнителя инвестиция.

В р. I I от договора страните дефинирали използваните в договора термини, с оглед еднозначното им тълкуване. В р. III от договора страните постигнали съгласие по специфичните изисквания за изпълнение на инженеринга и дефинирали гарантирания резултат, като в разпоредбата на чл. 4, ал. 2 били договорени стойности на изходящото и гарантираното енергийно потребление на сградите.

В р. IV, чл. 7, ал. 1 страните се договорили, че изпълнителят финансира с осигурени от него средства инвестицията в размер на 2949947.22 лв., от които 1461498.29 лв., за изпълнение на енергоефективните мероприятия на обектите и 1488448.93 лв., за изпълнение на съпътстващите ремонтни работи, гарантиращи експлоатационната годност на сградата и изпълнение на енергоефективни мерки. Всички суми са без включен ДДС. Страните постигнали съгласие срокът за изплащане на инвестицията да бъде 7 години (ал. 2).

В р. V, чл. 11, ал. 1 и 2 страните посочили цената на договора за изпълнение на енергоефективните мероприятия и съпътстващите ремонтни работи и начина на нейното формиране. Съгл. чл. 12 страните се договорили, че цената на договора посочена в чл. 11 следва да бъде заплатена от възложителя на 83 равни месечни вноски от по 26900.29 лв. и последна изравнителна вноска от 26899.44 лв., с ДДС, за изпълнението на енергоефективните мероприятия и 83 равни месечни вноски от по 27396.29 лв. и последна изравнителна вноска от 27396.33 лв., за изпълнението на съпътстващите ремонтни работи, съгласно изготвени погасителни план – графици, приложения 4.1. и 4.2. към договора.

Представен по делото е КП от 20.06.2011 г., по силата на който възложителят приел изготвените от изпълнителя доклади за обследване на енергийната ефективност на сградите на болницата, без забележки и одобрил прилагането на предложените в докладите енергоспестяващи мерки. Страните приели, че протоколът е основание за започване изпълнението на подетап 1.2 от договора.

Видно от представения приемо-предавателен протокол от 01.12.2011 г. е, че страните приели дейностите от Етап 1 на договора за завършени, като страните установили и, че изпълнителят е изпълнил за обектите всички енергоефективни мерки от докладите за обследването им за енергийна ефективност, които гарантират получаването на сертификат за енергийна ефективност за сградите, категория „А“, клас „Б“. Страните приели и, че са налице предпоставките за отпочване на втори етап от договора, изразяващ се в мониторинг на енергийното потребление с отчитане на гарантирания резултат.

Не се е спорило между страните, а и се установява от доказателствата, че изпълнителят е издал фактура № 19893/07.12.2011 г. за сумата 2259619.69 лв., с ДДС. Посоченото във фактурата основание за издаването ѝ е „изпълнение на инженеринг за енергоефективни мероприятия с гарантиран резултат за сградите на „МБАЛ - Пазарджик“ АД, съгласно договор от 13.06.2011 г. и оскъпяване от разсрочено плащане“. Издадена е и фактура № 19894/07.12.2011 г. за сумата 2301288.23 лв., с ДДС. Посоченото във фактурата основание за издаването ѝ е „изпълнение на съпътстващи ремонтни

работи за сградите на „МБАЛ - Пазарджик“ АД, съгласно договор от 13.06.2011 г. и оскъпяване от разсрочено плащане“.

Представен по делото е и протокол за отчитане на гарантирания резултат за сградите на „МБАЛ - Пазарджик“ АД от 22.11.2012 г., в който страните постигнали съгласие, че за мониторинговия период м. ноември 2011 г. - м. ноември 2012 г. гарантирания резултат по договора е постигнат и не се дължат изравнителни плащания. Страните приели, че отчетените в протокола показания на топломери и електромери на сградите ще послужат като база за определяне на достигнатото годишно потребление на енергия от сградите в пакет през следващия отчетен период м. ноември 2012 г. - м. ноември 2013г.

Не се е спорило между страните, а и се установява от представения договор за покупко-продажба на вземане от 26.04.2012 г. „Енемона“ АД прехвърлило на „ФЕЕИ“ АДСИЦ вземане към „МБАЛ - Пазарджик“ АД, с произход договора от 13.06.2011 г., в размер на 1838182.67 лв., представляващ остатък от общия размер на задължението за изпълнение на енергоефективните мероприятия 1883016.41 лв., платимо на 82 месечни вноски, от които 81 вноски в размер на 22416.87 лв. и една изравнителна вноска в размер на 22416.20 лв., за периода 10.06.2012 г. - 10.03.2019 г. Страните се договорили, че справедливата стойност на прехвърленото вземане възлиза на сумата 1250347.04 лв., която цесионерът следвало да заплати със средства от договор за заем с Европейска банка за възстановяване и развитие.

Представен по делото и е договор за покупко-продажба на вземане от 26.04.2012 г., по силата на който „Енемона“ АД прехвърлило на ответника „ФЕЕИ“ АДСИЦ вземането си към ищеца „МБАЛ - Пазарджик“ АД, с произход договора от 13.06.2011 г., в размер на 1872079.71 лв., представляващ остатък от общия размер на задължението за изпълнение на съпътстващи ремонтни работи 1917740.19 лв., платимо на 82 месечни вноски, от които 81 вноски в размер на 22830.24 лв. и една изравнителна вноска от 22830.27 лв., за периода 10.06.2012 г. - 10.03.2019 г. Страните се договорили, че справедливата стойност на прехвърленото вземане възлиза на сумата 1273404.29 лв., която цесионерът следвало да заплати със средства от договор за заем с Европейска банка за възстановяване и развитие.

Не се повдиган спор между страните, а и се установява от представените 2 бр. уведомления, че за прехвърлянето на вземанията, ищецът в качеството на длъжник е надлежно уведомен от цедента. Видно от поставените върху уведомленията 2 бр. входящи печати на ищеца, същите са достигнали до него на 15.05.2012 г.

Представени по делото са 4 бр. платежни нареждания и 2 бр. извлечения от банкова сметка, от които се установява, че на 03.10.2013 г. от страна на ищеца и в полза на ответника са наредени сумите 22416.87 лв. и 22830.24 лв., с посоченото основание „частично по фактура № 19893“ и „частично по фактура „ 19894“. На 04.11.2013 г. са наредени същите суми на същото основание.

Представени по делото са извършени обследвания за енергийна ефективност на сградите на ищеца, предмет на договора от 13.06.2011 г., обхващащи периода 25.06.2008 г. - 10.07.2008 г., изготвени от „Енергийна ефективност“ ООД, както и обследвания за енергийна ефективност на сградите за периода 31.03.2011 г. - 15.04.2011 г., изготвени от „Енемона“ АД.

Представени пред първоинстанционния съд са и изготвените от „Ена

Оптим ВВ“ ЕООД доклади от извършено обследване на енергийната ефективност на сградите на ищеца, съответно за периодите 01.11.2013 г. - 01.07.2014 г. и 20.08.2014 г. - 08.09.2014 г.

Представени са и изготвените сертификати за енергийните характеристики на сградите на ищеца от „Енемона“ АД и „Ена Оптима ВВ“ ЕООД.

Не е било предмет на спор и се установява от удостоверение изх. № РД-07-63/10.02.2017 г., издадено от Агенцията за устойчиво енергийно развитие на „МБАЛ - Пазарджик“ АД, че са издадени сертификати за енергийна ефективност на основния болничен корпус със срок на валидност до 01.01.2018 г. и за сградите на Първо и Второ вътрешно отделение със срок на валидност до 01.01.2022 г.

Пред първоинстанционния съд са събрани специални знания, посредством **заключение на ССЕ вх. № 282825/04.11.2020 г.**, което неоспорено от страните е кредитирано от съда. Заключение то се цени и от въззивния съд като компетентно и безпристрастно дадено. От него се установява, че поради липса на предадени на синдика на подпом. страна „Енемона“ АД (н) счетоводни документи, експертът не е бил в състояние да определи размера на реално извършените разходи. Експертът е установил, че са издадени фактура № 0000019893/07.12.2011 г. за изпълнение на енергоефективните мероприятия, на стойност 1883016.41 лв., без ДДС, с включено оскъпяване за разсрочено плащане в размер на 421518.12 лв. и фактура № 0000019894/07.12.2011 г. за съпътстващи ремонтни работи, на стойност 1917740.19 лв., без ДДС, с включено оскъпяване за разсрочено плащане в размер на 429291.26 лв.

В резултат на извършена проверка в счетоводството на ответника експертът сочи, че размерът на платените от ищеца цедирани вземания е общо 90494.22 лв. На 03.10.2013 г. по банковата сметка на ответника са постъпили сумите 22830.24 лв. и 22416.87 лв. , отнасящи се за м. октомври, а на 05.11.2013 г. са постъпили същите по размер суми, отнасящи се за м. ноември.

От заключението още се установява, че в стойността на инвестицията е включена стойността на инвестиционните разходи, но не е включена стойността на възнаграждението на изпълнителя. Въз основа на представените по делото документи вещото лице приема, че в договорената инвестиция не са включени реализираните икономии, тъй като същите подлежат на установяване след влагане на инвестицията.

Пред първоинстанционния съд са събрани специални знания, посредством **заключение на СТЕ вх. № 365215/25.11.2021 г.**, което неоспорено от страните е кредитирано от съда, като компетентно и безпристрастно дадено. След извършване на необходимите проверки експертът е извел, че е налице смесване на данни от два доклада, тъй като за потребление на енергия в сградите в пакет преди изпълнение на енергоеф. мероприятия (базисно годишно потребление на енергия) в договора от 13.06.2011 г. са записани числени стойности от докладите на „Енергийна ефективност“ ООД, а за потребление на енергия след изпълнение на мероприятията (гарантирано годишно потребление) са записани стойностите от докладите на „Енемона“ АД. Относно базисното годишно потребление на енергия обектите в пакет, преди ЕСМ: в доклада на „ЕЕ“ ООД от 2008 г. - 4788605 kWh/ год., в доклада на „Енемона“ АД от 2011 г. - 6404536 kWh/год., в договора - 4788605 kWh/ год.; Относно годишното потребление на енергия

след ЕСМ: в първия доклад - 2 006 724 kWh/год., във втория доклад - 2 490 624 kWh/год., в договора - 2 490 628 kWh/год. Относно икономията на енергия след изпълнение на ЕСМ: в първия доклад 2781881 kWh/год., във втория доклад 3913911 kWh/год., в договора 2297977 kWh/год. (табл. 1).

Посоченото смесване правело невъзможно правилно отчитане на реално реализираната икономия на енергия в обектите.

Експертът е констатирал, че са налице различия в параметрите на сградите отразени в докладите на двете дружества, при което енергопотреблението в сградите би било различно. Сочи, че енергопотреблението във всяка сграда съществено зависи и от външните климатични условия. В това отношение изчисленията в доклада на „Енергийна ефективност“ ООД са направени при избрана за представителна година – 2005, а тези в доклада на „Енемона“ АД при избрана за такава година - 2009. Посочените две години имат различни външни месечни температури, което води до изчисляване на различни отоплителни денградуси за съответните години, респ. различни разходи за отопление. От посоченото е извел, че икономии отчитени в докладите ще са различни, при което не би могло да се направи реална оценка за енергийни спестявания на сградите, която да е проверима и измерима, при което не може да се извърши и парично оценяване.

Вещото лице изразява становище, че Методиката – прил. 3 за отчитане на гарантирания резултат не съдържа всички необходими нормативни критерии и формули за изчисления, съобразно съответните нормативни изисквания. Счита, че е пренебрегнато значението на показателя „отоплителен денградус“, оказващ решаващо влияние върху реалния разход на топлоенергия. Експертът счита, че е налице само един Протокол за отчитане на гарантирания резултат за сградите от 22.11.2012 г. В табличен вид са изнесени данни за потребени количества ел. енергия и природен газ за 12 месеца преди въвеждане на мерките (01.12.2010 г. - 01.12.2011 г.) и 12 месеца след въвеждане на мерките (01.12.2011 г. – 01.12.2012 г.). Сочи, че измерването на електрическата енергия е общо и включва сградите – предмет на договора и други сгради на болницата, като липсват отделни електромери за всяка една от сградите. Сравнява потребената общо за сградите енергия за двата периода и сочи, че за втория период тя е намаляла с 1.58 %, а разходите за потребената енергия за същия период са се увеличили с 8.98 %. Приема, че отчитането на разхода на природен газ за двата посочени периода е различно, поради което не може да се определи в каква посока се е променило потреблението на газ преди и след въвеждането на мероприятията. Поради липсата на отделни електромери за сградите, не може да се определи достигнатото годишно потребление на енергия от обектите в пакет, респ. не може да се определи и паричната равностойност. Допълнително в заключението експертът отговаряйки на въпроси на страните изразил становище за наличие и на други проблеми и несъответствия правещи невъзможно изчисляването и остойностяването на реализираната икономия.

В хода на въззивното производство, при приложението на разпоредбата на чл. 195, ал. 1 ГПК, са събрани специални знания, посредством **заключение на СТЕ вх. № 29272/12.11.2024 г.** По приемането на заключението е изразено становище от въззиваемата страна, без обаче заключението да е оспорено и да са направени кореспондиращи искания в тази посока. Съдът намира, че заключението следва да бъде ценено от

въззивната инстанция, тъй като същото се преценява като обективно, компетентно, безпристрастно дадено и съдържа различни варианти на изчисления. Заключение се дава в частите, в които не дава отговор на правни въпроси.

След извършване на проучване и множество изчисления експертът е извел, че след изпълнение на инженеринга за строителни дейности в т.ч. изпълнение на енергоефективни мероприятия (ЕЕМ) и съпътстващите ремонтни работи (СРР), на сградите обединени в пакет и извършените технически изчисления, съгласно Договора за гарантиран резултат от 13.06.2011 г., Протокола за отчитане на гарантирания резултат за сградите, отчетените показания на топломери и електромери за периода м.11.2011 – м.11.2013 г., ръководейки се от Методика за отчитане на гарантирания резултат (Приложение 3 към договора) и от направената съпоставка между гарантирания и действителния разход на енергии, отчетен по измервателни уреди и по фактури и симулиране на модел по одобрената софтуерна програма от АУЕР, според Базисно потребление на енергия на сградите обединени в пакет, Достигнато гарантирано годишно потребление на енергии и тяхната парична равностойност, резултатите са следните:

Базисно годишно потребление на енергия от обектите в пакет – 4788605 kWh.

Гарантирано годишно потребление на енергия на обектите в пакет – не повече от 2490628 kWh/год.

Достигнато годишно потребление на енергия след изпълнение на ЕСМ за обектите в пакет (ДГПЕОП):

– за 2013 г. ДГПЕОП = 2624970 kWh

Достигната годишната икономия енергия от обектите в пакет (ДГИЕОП),

– за 2013 г. ДГИЕОП = 4788605 kWh – 2624970 kWh = 2163635 kWh

От получените резултати експертът сочи, че е постигната годишна икономия на енергия.

Парична стойност на постигнатите икономии след изчисляване на достигнатото годишно потребление на енергии, в kWh. (по см. на чл. 2, т. 7, т. 8, т. 9 и т. 10 от договора от 13.06.2011г.), след изпълнение на ЕСМ е:

Парична равностойност на Гарантираното годишно потребление на енергия (ПРГГПЕ) преди изпълнението на ЕЕМ е в размер на 440662.60 лв., без ДДС. (т. 1.1 от таблица на стр. 19)

При Цена на топлинна енергия съгласно договора – 0,095 лв./kWh.

Парична равностойност на Достигнато гарантирано годишно потребление на енергия (ПРДГГПЕОП) след изпълнение на ЕЕМ е в размер на 254170.78 лв., без ДДС. (т. 1.2. от таблица на стр. 19).

Паричната равностойност на Годишната икономия на енергия от обектите в пакет (ПРГИЕОП), представляваща разлика между т. 1.1. и 1.2. от таблицата на стр. 19, възлиза на сумата 186491.83 лв., без ДДС.

Така съобразно мониторинг след изпълнение на ЕЕМ и изчисления по Методиката за отчитане на гарантирания резултат след изпълнение на ЕЕМ – Приложение 3 към Договора за 2013г. експертът е извел следните изчисления, при Цена на топлинна енергия за 2013 г. – 0,091 лв./kWh. (т. 3 от таблицата на стр. 19):

Парична равностойност на Гарантирано годишно потребление на енергия (ПРГГПЕОП) преди изпълнение на ЕЕМ за 2013 г. – 293915.25 лв., без ДДС. (т. 3.3.1 от таблицата).

Парична равностойност на Достигнато гарантирано годишно потребление на енергия (ПРДГГПЕОП) след изпълнение на ЕЕМ - 196890.79 лв., без ДДС (т. 3.3.2. от таблицата).

При тези стойности експертът е изчислил, че Паричната равностойност на годишната икономия на енергия от обектите в пакет (ПРГИЕОП) възлиза на сумата 97024.46 лв. без ДДС.

На основание чл.155 ГПК, във въззивното производство съдът е обявил на страните, че са му служебно известни водените между същите страни и на основани на същия договор, производства по в.т.д. № 6148/2018 г., на САС и в.т.д. № 4512/2019 г., на САС, с предмет частични иски по чл. 55, ал. 1, предл. Първо ЗЗД, основани на твърдения за нищожност на процесния Договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г.

При тази фактическа установеност, съставът на въззивния съд достигна до следните **правни изводи**:

Въпросът за допустимостта на въззивната жалба е разрешен с постановеното по делото **Определение № 686/01.11.2023 г.**, поради което същата подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК - въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, съставът на САС съобрази следното: Атакуваното съдебно решение е постановено от надлежен съдебен състав, в границите на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК, поради което **решението е валидно**. Предявените иски са правилно квалифицирани като такива с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. първо ЗЗД и произнасянето съответства на заявените за разглеждане частични осъдителни претенции, поради което **решението е и допустимо**.

Предвид разясненията по приложение на процесуалния закон, дадени в т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г., по т. д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, във връзка с чл. 269, ал. 1 ГПК, извън задължението за служебно произнасяне по валидността и допустимостта на решението и проверката за правилност относно допуснати нарушения на императивни материалноправни норми от първата инстанция, въззивният съд е ограничен по останалите въпроси от посоченото в сезиращите жалби.

Целта на правната уредба на неоснователното обогатяване е да бъде отстранено едно фактическо съществуващо, но според представите на правния ред, необосновано и затова несправедливо разместване на имуществени блага, довело до обогатяване на едно лице и обедняване на друго. Престационната кондикция, е фактически състав, който се състои от следните елементи: едно лице е престирило и с това е станало по-бедно, докато лицето на което е престирило е станало по-богато; престирирането трябва да е станало за сметка на престиращия и да е довело до получаване на имуществена придобивка на обогатилия се; престирирането да няма правно основание и на последно място - престиращият не трябва да знае, че няма задължения. В процеса обогатилият се трябва да докаже наличието на правно основание да задържи сумата, докато другите предпоставки трябва да се

докажат от престиралия. От посоченият фактически състав възниква ex lege правото на престиралия, който има качеството кредитор по това законово правоотношение да иска от обогатилото се лице, което има правното положение на длъжник, да върне даденото от него. Престационната кондикция се проявява в три подвида, изчерпателно изброени в чл. 55, ал. 1 ЗЗД.

Предявените в настоящото производство искове черпят правното си основание от първата хипотеза на чл. 55, ал. 1 ЗЗД, а именно: даване при начална липса на основание за това. Разпределението на доказателствената тежест при такъв иск се определя от въведените в процеса твърдения на страните, които са обуславящи за съществуването или за отричането на претендираните права на страните. Ищецът следва да въведе като твърдение и докаже факта на плащането на паричната сума, а ответникът следва да докаже основанието за получаването на сумата или за задържане на полученото (така Р № 189/04.02.2014 г., по т.д. № 141/2012 г., ВКС, I ТО).

В разглеждания случай твърденията на ищеца за начална липса на основание за извършеното в полза на ответника плащане се основават на нищожност на облигационното отношение, евентуално отделни негови клаузи, възникнало по силата на Договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г., сключен между „МБАЛ – Пазарджик“ АД и „Енемона“ АД, вземанията за възнаграждение по който са били прехвърлени на ответника с два Договора за цесия от 26.04.2012 г. Между страните – длъжника и цесионера, не е повдиган спор по въпросите за заплащане на сумите предмет на всеки от съединените частични искове и получаването им от ответника, а и посоченото се установява посредством обсъдените писмени доказателства и събрани специални знания – заключение по ССЕ.

Съдът намира, че въпросите за валидността и вида на Договора с гарантиран резултат от 13.06.2011 г., между „МБАЛ – Пазарджик“ АД и подпомагащата страна „Енемона“ АД, както и валидността на отделни негови клаузи е разрешен по задължителен за страните в настоящото производство начин и не може да бъде разглеждан за пореден път в настоящото производство. По задължителен между страните начин е разрешен и въпросът за валидността на процесните договори за цесия, легитимиращи ответника като цесионер и носител на вземанията.

За да достигне до този извод, съдът установи, че между същите страни са водени две предходни производства - в.т.д. № 6148/2018 г., на САС и в.т.д. № 4512/2019 г., на САС. В границите на тези производства са били разгледани частични искове с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. Първо ЗЗД за връщане, като платени при начална липса на основание, на вноски за месеците 08, 09, 10.2012 г. (по в.т.д. № 6148/2018 г., на САС) и 11, 12. 2012 г. и 01.2013 г. (по в.т.д. № 4512/2019 г., на САС) по процесните два договора за цесия, с които са цедирани вземания с произход Договорът с гарантиран резултат от 13.06.2011 г. Исковите и по двете предходни дела са предявени като частични и са основани на твърдения на ищеца за нищожност на сключения договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г. в хипотезата на чл. 26, ал. 1, предл. Първо ЗЗД, тъй като нищожни били разпоредбите на чл. 12 – 18 от него като противоречащи на разпоредбите на чл. 48, ал. 1 ЗЕЕ (отм.) и чл. 49, ал. 2, т. 4 ЗЕЕ (отм.). Решенията и по двете дела не са допуснати до касационна проверка с Определение № 50548/21.08.2023 г., по т.д. № 1633/2022 г., ВКС, I ТО и Определение № 50530/31.10.2023 г., по т.д. № 2723/2021 г., ВКС, II ТО.

Видно от постановените актове е, че по отношение на вида на сключения договор от 13.06.2011 г. е възприето, че същият е такъв с гарантиран резултат, по см. на чл. 48 от ЗЕЕ (отм. 2015 г.) и приложение следва да намерят разпоредбите на специалния закон. По отношение наведеното от ищеца фактическо основание на предявените искове и по двете дела, че процесния договор от 13.06.2011 г., от който черпи правата си ответника – цесионер, е нищожен в хипотезата на чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, същото е преценено като неонователно, тъй като оспорените от ищеца клаузи от договора не противоречат на императивната норма на чл. 48, ал. 1 ЗЕЕ (отм.). На следващо място е възприето, че нищожна като противоречаща на императивната разпоредба на чл. 48, ал. 1 ЗЕЕ (отм.) е клаузата на чл. 4 от договора от 13.06.2011 г., но тази нищожност на осн. чл. 26, ал. 4 ЗЗД не влече нищожност на целия договор, а посочената клауза следва да бъде заместена от повелителна разпоредба на закона – чл. 49, ал. 2, т. 1 ЗЕЕ (отм.).

Съобразно разрешението дадено в т. 2 от ТР № 3/22.04.2019 г., по тълк. д. № 3/2016 г., на ВКС, ОСГТК, решението по уважен частичен иск за парично вземане се ползва със сила на пресъдено нещо относно правопораждащите факти на спорното субективно материално право при предявен в друг исков процес иск за защита на вземане за разликата до пълния размер на паричното вземане, произтичащо от същото право. В част от мотивите към посочената точка върховните съдии са разяснили, че независимо, че с частичния иск се търси защита в ограничен обем, въведеното основание на иска като правопораждащ юридически факт е единно и неделимо, както при предявен частичен иск за част от вземането, така и при последващия иск за разликата до пълния размер на вземането, произтичащо от същото право. Изведено е още, че в случаите, когато предмет на последващия иск за съдебна защита е разликата (остатък) от вземането, се касае до същото субективно материално право, същото вземане, но в останалия незааявен с предявения преди това частичен иск обем. След като със СПН е установено, че правоотношението, въз основа на което се претендира непогасено парично вземане, е възникнало валидно, поради което частичният иск е уважен, то е недопустимо в последващ исков процес за разликата до пълния размер на вземането да се пререшава въпросът дали същото правоотношение е възникнало, нито каква е правната му квалификация.

В разясненията по т. 3 от същото тълкувателно решение върховните съдии са посочили, че последващ частичен иск за друга част от същото вземане е допустим, но в последващото производство следва да бъде зачетена СПН, с която се ползват установените с решението по първия частичен иск общи правопораждащи факти на спорното право.

Следва още да бъде посочено и, че по предходните две производства, както и по настоящото, са идентични основанията за твърдяната нищожност на договора от 13.06.2011 г. и договорите за цесия от 26.04.2012 г. Доколкото нищожността на една сделка, без значение едностранна или двустранна, се установява към датата на нейното извършване, респ. сключване и заличава с обратна сила последиците, то последващото ѝ атакуване е недопустимо. В този смисъл, разглеждането на твърденията за нищожност на ищеца и произнасянето на съда по тях в предходно производство, макар и нищожност да не е установена, преклудира заявяването им за ново разглеждане, в последващи производства между същите страни, макар и да става дума за различни части от вземането, доколкото не би се променила датата на сключване на сделките, които се явяват меродавния момент при извършване

на преценката за нищожност и, доколкото би се стигнало до преразглеждане на вече разрешен между страните въпрос.

В писмена защита вх. № 3953/14.02.2025 г. ищецът е релевирал още две основания за нищожност на сключения договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г. – липса на съгласие (чл. 26, ал. 2, предл. 2 ЗЗД) и липса на предписана от закона форма (чл. 26, ал. 2, предл. 3 ЗЗД). Макар и въведени в отклонение от процесуалните срокове, доколкото съдът има задължение да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор, без да е направено възражение от заинтересованата страна, само ако нищожността произтича пряко от сделката или от събраните по делото доказателства (ТР № 1/27.04.2022 г.), същите следва да бъдат обсъдени.

Съгласно разясненията дадени в мотивите на т. 3, от р. II на ТР № 5/12.12.2016 г., тълк.д. № 5/2014 г., на ВКС, ОСГТК, „липсата на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД е тежък порок на сделката, който е налице, когато волеизявлението е направено при т. нар. „съзнавана липса на съгласие“ (например - изтръгнато е с насилие, направено е без намерение за обвързване - на шега, като учебен пример и др.) Този тежък порок е непоправим и непреодолим, поради което за да породи действие договорът трябва да бъде сключен отново.“, т.е. прието е, че за да е налице липса на съгласие по смисъла на чл. 26, ал. 2, пр. 2 ЗЗД волеизявление трябва да е направено и в същото време е необходимо то да е направено в хипотезата на съзнавана липса на съгласие; липсва съгласие и когато няма две насрещни противоположни по съдържанието си волеизявления или тези волеизявления не се отнасят до един и същи предмет. В случая от обсъдените събрани в хода на производството доказателства не се установява процесния договор от 13.06.2011 г. да е сключен при поведение или изявления на някоя от страните, които да е възможно да бъдат квалифицирани като липса на съгласие.

Що се касае до оплакването за липса на форма, същото се преценява като неоснователно. Единственото изискване на закона досежно формата на процесния договор се съдържа в разпоредбата на чл. 49, ал. 3 ЗЕЕ (отм.) и тя следва да е писмена. В този смисъл процесният договор е сключен в изискуемата от закона писмена форма. Отделно от посоченото ищецът не може да се позовава на нищожност, поради неспазване на формата, предвид липсата на поведение, което би обусловило приложението на разпоредбата на чл. 293, ал. 3 ТЗ, който безспорно е приложим между страните, доколкото те са търговци.

В контекста на изложеното процесният договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г. и легитимиращите ответника договори за цесия от 26.04.2012 г. се преценяват като действителни и същите са валидно основание за възникване на процесните отношения между страните.

Същевременно предвид изложеното за нищожността на чл. 4 от Договора от 13.06.2011 г. и заместването ѝ с прилагането на разпоредбата на чл. 49, ал. 2, т. 1 ЗЕЕ (отм.) следва да бъде посочено, че редакцията на тази разпоредба към датата на сключване на процесния договор – обн. ДВ бр. 98 от 2008 г., е предвиждала, че договорът следва да съдържа нормализираното енергопотребление. Предвид липсата на други обективни данни по делото като стойност на нормализираното енергопотребление следва да бъде възприета стойността посочена в доклада, изготвен от „Енемона“ АД – 6404536 kWh/год. Този доклад е изготвен в период много близък по датата на

сключване на договора – 13.06.2011 г. и може да се приеме, че състоянието на обследваните сгради и инсталациите е било такова, каквото е отразено в доклада.

Съобразно заключението на изслушаната пред въззивния съд СТЕ за периода 2013 г. стойността на достигнатата годишна икономия на енергия от обектите в пакет възлиза на 2163635 kWh и представлява разликата между заложеното в договора базисно годишно потребление от обектите в пакет - 4788605 kWh и достигнатото годишно потребление на енергия след изпълнение на ЕСМ за обектите в пакет за 2013 г. - 2624970 kWh.

При това положение съдът извърши собствени изчисления и установи, че при стойност на базисното годишно потребление от обектите в пакет - 6404536 kWh, годишната икономия на енергия за 2013 г., изчислена като разлика между базисното годишно потребление и достигнатото годишно потребление би възлизала на 3779566 kWh. Видно от заключението е на СТЕ изслушано пред въззивния съд е, че за определяне на паричната равностойност на икономията експертът е приел за цена на 1 kWh – 0.091 лв. При което стойността на годишната икономия на енергия за 2013 г. възлиза общо на сумата 343940.51 лв. или 28661.71 лв., на месец (посочените стойности са без ДДС). Следователно за месеците включени в периода предмет на иска - октомври и ноември 2013 г., сумата възлиза на 57323.42 лв., без ДДС, съответно 68778.10 лв., с ДДС.

Следва да бъде посочено, че начинът по който в чл. 12 страните са уговорили да бъде заплащана определената от тях в чл. 11 цена на договора – на 84 равни месечни вноски не противоречи на разпоредбата на чл. 49, ал. 2, т. 4 ЗЕЕ (отм.), в редакцията ѝ към момента на сключване на договора. Това е така, защото на първо място императивна правна норма, забраняваща този начин на разплащане не е налице, а освен това е налице и принципа заложен в чл. 9 ЗЗД, чието приложение също не може да бъде изключено. На следващо място, с цел избягване на неоснователното обогатяване и с съответствие с принципа заложен в разпоредбата на чл. 48, ал. 1 ЗЕЕ (отм.), отново в меродавната му редакция - възстановяването на направените инвестиции и изплащането на дължимото на изпълнителя възнаграждение да се извършват за сметка на реализираните икономии на енергия, страните в чл. 16-18 от договора са предвидили извършване на годишно изравняване при което окончателния размер на дължимата сума да бъде определян всяка година на база стойността на реализираната икономия, до изтичането на 7-годишния мониторингов период. При това изравняване, в случай на установено положително несъответствие то се разпределя поравно между страните – възложител и изпълнител, а в случай на отрицателно такова – разликата остава за сметка на изпълнителя.

Иначе казано, в случай, че размера на извършените авансови вноски е по-голям от стойността на достигнатата икономия на енергия за същия период, разликата като недължимо платена ще подлежи на възстановяване на възложителя.

Така при посочена стойност на реализираната икономия от 68788.10 лв., с ДДС, за месеците октомври и ноември 2013 г. то това е и сумата, която възложителят е следвало да заплати на изпълнителя за тези два месеца, съобразно уговорения начин на плащане на цената по договора. В случая, не се е спорило между страните, че ищецът е заплатил под формата на авансови вноски по двата договора за цесия – 90494.22 лв., с ДДС, за м. октомври и

ноември 2013 г., следователно разликата в размер на 21706.12 лв., с ДДС се явява недължимо платена, на цесионера, доколкото последния не е придобил вземане в посочения размер. Това е така, защото при възмезден характер на цесията, цедента отговаря за съществуването на вземането по време на прехвърлянето му (чл. 100 ЗЗД), а съобразно изложените до тук мотиви се налага извод, че към момента на сключване на договорите за прехвърляне на вземания, легитимиращи ответника, вземане по договора с гарантиран резултат от 13.06.2011 г. срещу ищеца в размер на 21706.12 лв., с ДДС, не е съществувало и тази сума подлежи на връщане на ищеца.

Общия размер на подлежащата на връщане сума следва да бъде отнесен към всеки от предявените иски, доколкото плащанията са извършени по два договора за цесия, при което са предявени два иска за връщане на суми за процесните месеци. За да извърши отнасянето съдът изчисли, че подлежаща на връщане сума представлява 23.99 % от общо платената сума – 90494.22 лв., с ДДС. Следователно равностойността на същия процентът от цената на всеки исковите, подлежи на връщане. Така от цената на първия иск – 44833.74 лв., на връщане подлежи сумата 10755.61 лв., с ДДС, а от цената на втория иск – 45660.49 лв., подлежащата на връщане сума е в размер на 10953.95 лв., с ДДС. До посочените размери всеки от исковите е основателен и подлежи на уважаване, като за разликата до предявените размери исковите като неоснователни и недоказани подлежат на отхвърляне.

Основателността на исковите, макар и частична, води до необходимост от разглеждане на релевираното от ответника и поддържано и пред въззивния съд, възражение за изтекла погасителна давност. Въззивникът настоява, че приложим се явява 3-годишния давностен срок, доколкото се касаело за плащания, които следвало да бъдат характеризирани като периодични и попадали в хипотезата на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. В посочената хипотеза попадат вземанията за наем, за лихви и други периодични плащания. Понятието „периодични плащания“ е дефинирано в ТР № № 3/18.05.2012 г., по тълк.д. № 3/2011 г., на ВКС, ОСГТК и е посочено, че по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Настоящият състав намира, че посочената хипотеза не е налице, тъй като предявените иски са за връщане на суми платени при начална липса на основание. Би могло да се приеме, че задължението на ищеца да заплаща уговорените месечни вноски има периодичен характер, но такъв характер няма задължението на ответника да върне недължимо платените суми.

Установява се от обсъдените специални знания чрез заключението на ССЕ, че сумите са постъпили по сметката на ответника на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г., поради което и депозираната за изпращане чрез куриерска служба на 03.10.2018 г. искова молба е в границите на общия 5-годишен давностен срок, предвиден в разпоредбата на 110 ЗЗД и приложим в случая.

В заключение от изложеното и поради частичното съвпадане на крайните изводи на двете инстанции атакуваното решение, с което предявените иски са уважени в пълния им размер, ще следва частично да бъде отменено, а предявените иски като неоснователни и недоказани – отхвърлени, както следва: **1)** за разликата над сумата 10755.61 лв. до пълния

уважен размер - 44833.74 лв., платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г. и 2) за разликата над сумата 10953.95 лв. до пълния уважен размер - 45660.49 лв., платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г.

В останалата му част решението като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По разноските. При този изход от спора на ревизиране подлежат разноските присъдени за първа инстанция. Така на ищецът във връзка с направеното искане, представен списък по чл. 80 ГПК, доказателства за направени разноски и на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, от претендираните в размер на 8169.77 лв., дължима съразмерно с уважената част от исковете, се явява сумата 1959.62 лв.

За първоинстанционното разглеждане на делото разноски се следват и на ответника във връзка с направеното искане, представен списък по чл. 80 ГПК, доказателства за направени разноски и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК Претендираните за присъждане възлизат на сумата 9550.00 лв., от които 8000.00 лв., адвокатски хонорар. Във връзка с последния от страната на ищеца е направено възражение за неговата прекомерност, което подлежи на обсъждане. За да се произнесе по възражението съдът прецени, че делото се отличава с висока фактическа и правна сложност, събрани са голям обем писмени доказателства и специални знания, релевирани от страните са множество възражения. Ползваният като ориентир минимален размер на възнаграждението за адвокатска работа, определено съобр. Чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. възлиза на 7889.54 лв., поради което и претендирания размер от 8000.00 лв. не се преценява като прекомерен и не следва да бъде редуциран. При това съразмерно с отхвърлената част от исковете на присъждане подлежи сумата 7259.32 лв.

За въззивното производство на въззивникът се следват направените разноски в съответствие с направеното в тази посока искане, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК. Видно от представения списък по чл. 80 ГПК и доказателства направените възлизат на 11147.88 лв. При това съобразно уважената част от въззивната жалба на присъждане подлежи сумата 8473.93 лв.

За въззивното производство разноски се следват и на въззиваемата страна, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба. Видно от представения списък по чл. 80 ГПК и доказателства направените възлизат на сумата 10500.00 лв. При което на присъждане подлежи сумата 2518.55 лв.

Мотивиран от изложеното, съставът на Софийски Апелативен Съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260216/08.06.2022 г., по т.д. № 2048/2018 г., на СГС, ТО, VI-22-ри с., с което „ФОНД ЗА ЕНЕРГЕТИКА И ЕНЕРГИЙНИ ИКОНОМИИ – ФЕЕИ“ АДСИЦ, ЕИК 175050274, при участието на подпомагащата го страна „ЕНЕМОНА“ АД (н), ЕИК 020955078, е осъден да върне на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПАЗАРДЖИК“ АД, ЕИК 130072241: - разликата над сумата 10755.61 лв. до пълния уважен размер - 44833.74 лв., платена без основание, представляваща

платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г. и - **разликата над сумата 10953.95 лв.** до пълния уважен размер - 45660.49 лв., платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяване на иска - 03.10.2018 г. до изплащането, на осн. чл. 55, ал. 1, предл. Първо ЗЗД **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ предявени от „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПАЗАРДЖИК“ АД, ЕИК 130072241, със седалище и адрес на управление гр. Пазарджик, ул. „Болнична“, № 15 **за осъждането на „ФОНД ЗА ЕНЕРГЕТИКА И ЕНЕРГИЙНИ ИКОНОМИИ – ФЕЕИ“** АДСИЦ, ЕИК 175050274, със седалище и адрес на управление гр. София ЖК „Гео Милев“, ул. „Коста Лулчев“, № 20, **при участието на подпомагащата го страна „ЕНЕМОНА“ АД (н), ЕИК 020955078, да върне: - разликата над сумата 10755.61 лв. до първия предявен размер от 44833.74 лв.,** платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г., **част от общо вземане в размер на 403503.66 лв.,** формирано за периода 06.06.2012 г. - 10.11.2013 г., представляващо част от възнаграждение за осъществено изпълнение на енергоефективни мероприятия по Договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г., сключен между „МБАЛ – Пазарджик“ АД и „Енемона“ АД, които са му прехвърлени с Договор за цесия от 26.04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска - 03.10.2018 г. до окончателното плащане на главницата и – **разликата над сумата 10953.95 лв. до пълния уважен размер от 45660.49 лв.,** платена без основание, представляваща платени на 03.10.2013 г. и 05.11.2013 г. вноски за м. октомври и ноември 2013 г., **част от общо вземане в размер на 410944.32 лв.,** формирано за периода 06.06.2012 г. - 10.11.2013 г., представляващо част от възнаграждение за осъществено изпълнение на съпътстващи ремонтни работи по Договор с гарантиран резултат от 13.06.2011 г., сключен между „МБАЛ - Пазарджик“ АД и „Енемона“ АД, които са му прехвърлени с Договор за цесия от 26.04.2012 г., ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска - 03.10.2018 г. до окончателното плащане на главницата, на осн. чл. 55, ал. 1, предл. Първо ЗЗД.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260216/08.06.2022 г., по т.д. № 2048/2018 г., на СГС, ТО, VI-22-ри с., в останалите му обжалвани части.

ОСЪЖДА „ФОНД ЗА ЕНЕРГЕТИКА И ЕНЕРГИЙНИ ИКОНОМИИ – ФЕЕИ“ АДСИЦ, ЕИК 175050274, със седалище и адрес на управление гр. София ЖК „Гео Милев“, ул. „Коста Лулчев“, № 20 **да заплати на „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПАЗАРДЖИК“** АД, ЕИК 130072241, със седалище и адрес на управление гр. Пазарджик, ул. „Болнична“, № 15, **сумата 4478.17 лв.,** разноски за първа и въззивна инстанции, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА „МНОГОПРОФИЛНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ - ПАЗАРДЖИК“ АД, ЕИК 130072241, със седалище и адрес на управление гр. Пазарджик, ул. „Болнична“, № 15 **да заплати на „ФОНД ЗА ЕНЕРГЕТИКА И ЕНЕРГИЙНИ ИКОНОМИИ – ФЕЕИ“** АДСИЦ, ЕИК 175050274, със седалище и адрес на управление гр. София ЖК „Гео Милев“, ул. „Коста Лулчев“, № 20, **сумата 15733.25 лв.,** разноски за първа и въззивна инстанции, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в

едномесечен срок от връчването му на страните, по реда и при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____